

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie zarzutów podniesionych w niniejszej skardze za dopuszczalne i uwzględnienie ich;
- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że przyjętą w praktyce administracyjnej wykładnię art. 12 TRLIS [Texto Refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades, ujednoliconego tekstu hiszpańskiej ustawy o podatku dochodowym] należy uznać za niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa;
- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 1 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w nim Królestwu Hiszpanii zaprzestania tego, co instytucja ta uznała za opisany w art. 1 tej decyzji system pomocy państwa;
- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 2, 3, 4 i 5 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w nim Królestwu Hiszpanii odzyskanie kwot uznanych przez tę instytucję za pomoc państwa;
- tytułem ewentualnym, ograniczenie nałożonego na Królestwo Hiszpanii w art. 4 ust. 2 decyzji obowiązku odzyskania pomocy do zakresu określonego w pierwszej i drugiej z wydanych przez tę instytucję decyzji; oraz
- obciążenie Komisji kosztami związanymi z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi zarzuty i argumentację podobne do tych powołanych w sprawach T-826/14 Hiszpania/Komisja oraz T-12/15 Banco Santander i Santusa/Komisja.

W szczególności podnosi ona, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa w zakresie kwalifikacji prawnej środka jako pomocy państwa, ustalenia beneficjenta środka pomocowego oraz tego, iż w przyjętej w praktyce administracyjnej wykładni jest on uznawany za pomoc państwa odrębną od tej, którą zbadała w swych decyzjach Komisja; skarżąca podnosi także naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, estoppel i zasady pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2015 r. – Delta Group agroalimentare/Komisja

(Sprawa T-163/15)

(2015/C 178/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Delta Group agroalimentare Srl (Porto Viro, Włochy) (przedstawiciel: V. Migliorini, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu:

- stwierdzenie nieważności pisma oznaczonego jako Ares (2015) 528512, z dnia 9 lutego 2015 r., sporządzonego przez Komisję Europejską – Dyrektora Generalnego ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich Jerzego Plewę, skierowanego do C. Scabin, przedstawiciela prawnego skarżącej, otrzymanego w tym samym dniu, w którym odrzucono wniosek skarżącej z dnia 13 stycznia 2015 r. o zastosowanie środków na podstawie art. 219 ust. 1 lub art. 221 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, a w szczególności wniosek o ustanowienie refundacji wywozowych zgodnie z art. 196 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w sektorze mięsa drobiowego.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący wystąpienia oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia art. 219 ust. 1 i art. 221 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347, s. 671).

— Zostało podniesione w tym zakresie, że twierdzeniu Komisji, zgodnie z którym statystyki handlowe za 11 pierwszych miesięcy 2014 r. wskazują na wzrost eksportu o 5 % w stosunku do tego samego okresu w 2013 r., zaprzecza tabela znajdująca się w prawej kolumnie na stronie 19 sprawozdania Komitetu ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych na temat sytuacji na rynku mięsa drobiowego z dnia 22 stycznia 2015 r., cytowanego przez Komisję, z którego wynika, że w pierwszych 11 miesiącach 2013 r. unijny wywóz mięsa drobiowego odpowiadał kwocie w wysokości 1 936 000 000 EUR podczas gdy w pierwszych 11 miesiącach 2014 r. osiągnął on jedynie kwotę w wysokości 1 886 838 000 EUR, odnotowując zatem spadek o 2,5 % a nie wzrost o 5 %, przy czym Komisja również błędnie oceniła ceny, zdefiniowane jako „stabilne”, podczas gdy doznały one znaczącego spadku o około 8 %, jak wynika ze strony 9 sprawozdania, popełniając zatem oczywisty błąd w ocenie i naruszając art. 219 ust. 1 a także art. 221 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych, a w szczególności art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

— Podniesione zostało w tym zakresie, że decyzja Komisji o nieuwzględnieniu wniosku o zastosowanie środka na podstawie art. 221 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 została przyjęta bez wcześniejszej opinii Komitetu ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych, a zatem z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych przewidzianych w art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, znajdującego zastosowanie w wyniku odesłania zawartego w art. 229 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, który z kolei przywołany jest w art. 221 tegoż rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2015 r. – Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise/ OHIM – Freistaat Bayern (NEUSCHWANSTEIN)

(Sprawa T-167/15)

(2015/C 178/23)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise e.V. (Veitsbronn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. Bittner)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Freistaat Bayern (Monachium, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Freistaat Bayern

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „NEUSCHWANSTEIN” – wspólnotowy znak towarowy nr 10 144 392

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 stycznia 2015 r. w sprawie R 28/2014-5